

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca mr. sc. Mirjane Juričić predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Blanše Turić, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Grada Z., Z., kojeg zastupa po punomoći R. B., dipl. iur., protiv rješenja tuženika Republike Hrvatske, Povjerenika za informiranje, Z., radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 9. srpnja 2020.,

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev Grada Z. za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje KLASA: UP/II-008-07/20-01/217, URBROJ: 401-01/06-20-2 od 14. travnja 2020.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tužitelja, poništava se rješenje Grada Z., KLASA: 008-02/19-002/468, URBROJ: 251-02-02/15-20-23 od 10. siječnja 2020. te se predmet vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak. Istim rješenjem odbijen je zahtjev trgovačkog društva Fidal d.o.o. za naknadom troška sastava žalbe.

Rješenjem Grada Z. od 10. veljače 2020. odbijen je zahtjev trgovačkog društva F. d.o.o. od 12. studenoga 2019. kojim su zatraženi građevinski dnevnik, građevinska knjiga te okončana situacija vezano uz radove na sanaciji terase između U. H. – M. u Z., koje je izvodila tvrtka S. d.o.o., a vezano za postupak javne nabave evidencijskog broja 1565-2016-EMV, reg.br. ugovora 1098/2016 pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točke 7. Zakona o pravu na pristup informacijama jer da nema osnove za dopunu odnosno ispravak dane informacije.

Tužitelj osporeno rješenje pobija tužbom jer smatra da je osporena odluka tuženika u cijelosti nezakonita te da je u provedenom postupku tuženik pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje i pogrešno primijenio materijalno pravo. Navodi da je tijekom prvostupanjskog postupka podnositelju dostavljen scan tražene informacije te je podnositelj bio upućen da može izvršiti uvid u izvornik informacije pri nadležnom gradskom uredu no da

je nezadovoljan postupanjem prvostupanjskog tijela izjavio žalbu, a tuženik je istu uvažio uz obrazloženje da je obveza službenika za informiranje u tijelu javne vlasti od unutarnje ustrojstvene jedinice pribaviti informaciju koja se traži u predmetnom zahtjevu te nakon toga odlučiti o njezinoj dostupnosti.

U konkretnom slučaju, navodi tužitelj, službenik za informiranje je postupio upravo u skladu s naprijed navedenom procedurom odnosno pribavio je informacije od nadležnog ureda te je istu u preslici dostavio podnositelju zahtjeva. Također, navodi da Zakon o pravu na pristup informacijama u odredbi članka 5. prilikom propisivanja definicije informacije ne navodi da je informacija izvornik dokumenta, niti u odredbi članka 17. u kojoj su propisani načini ostvarivanja prava na pristup informaciji ne propisuje da se pravo ostvaruje uvidom u izvornike dokumenata, već samo uvidom u dokumente. Osim navedenog, tuženik ističe kako se predmetni izvornici nalaze u nadležnom uredu koji je dislociran u odnosu na službenika za informiranje pa se nalaganje obveze službeniku za informiranje da pribavlja izvornike dokumentacije od svih postojećih područnih ureda Grada Z. protivi načelu ekonomičnosti i svrsishodnosti.

Slijedom navedenog, tužitelj smatra da je osporenim rješenjem tuženika povrijeđen zakon na njegovu štetu pa predlaže Sudu da rješenje tuženika poništi i potvrdi rješenje Grada Z.

U odgovoru na žalbu tuženik navodi da je tražitelj informacije u konkretnom slučaju u zahtjevu za dopunu informacije točno specificirao da traži informaciju u izvorniku te je naveo da želi da mu se ista omogući uvidom u informaciju, a kako to i tužitelj navodi u tužbi. U pogledu navedenog ističe kako nije relevantno da li zakonska definicija informacije izrekom navodi da li ona treba biti u izvorniku ili ne s obzirom da je notorna činjenica da izvornik bilo koje informacije predstavlja informaciju u zakonskom smislu. Osim navedenog ističe se da je podnositelj predmetnog zahtjeva u istom naveo da mu nisu dostavljene sve informacije koje je zatražio nego je u pogledu dijela zahtjeva upućen da izvrši uvid u nadležnom uredu tužitelja, a iz spisa predmeta proizlazi da mu isti nije omogućen. Stoga tuženik tužbu smatra bespredmetnom. Tužitelj odugovlači postupak podnošenjem tužbe umjesto da je postupio po rješenju tuženika i riješio zahtjev u ponovnom postupku, a što navodi na pomisao da se u konkretnom slučaju radi samo o želji da se ne postupa po nalogu tuženika iz pobijanog rješenja, odnosno, o dobivanju vremena kako bi se isto što je moguće više odgodilo. Nadalje navodi da čak i kada bi se prihvatili argumenti tužitelja o tom da je podnositelj zahtjeva upućen da uvid u traženu informaciju može izvršiti u određenom dislociranom uredu tužitelja te da je time postupljeno sukladno zakonskim odredbama u tom slučaju bi mu isti uvid trebao biti i omogućen o čemu bi onda trebao postojati pisani trag u spisu predmeta, a uzimajući u obzir da bi se na navedeni način omogućio pristup traženoj informaciji tada ne bi postojala niti obveza za donošenjem prvostupanjskog rješenja. Također navodi da se iz spisa predmeta uzimajući u obzir dostupnu dokumentaciju, moglo zaključiti da su postupanje po predmetnom zahtjevu otklonili i službenik za informiranje i tužitelj, a tako i njegov nadležni ured kod kojega se nalaze izvornici u zahtjevu traženih informacija pa je u žalbenom postupku zaključeno da prvostupanjsko rješenje tužitelja treba poništiti te da je navedeni zahtjev potrebno riješiti u ponovnom postupku. Zaključno se posebno ističe da bi sva tijela javne vlasti pri rješavanju zahtjeva za pristup informacijama trebala imati na umu odredbu članka 16. stavka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama kojom je propisano da su informacije o raspolaganju javnim sredstvima dostupne javnosti i bez provođenja testa razmjernosti i javnog interesa osim ako informacija predstavlja klasificirani podatak. Naime, pojedinačne informacije o sklapanju ugovora o javnoj nabavi radova ili roba te informacije iz kojih je

vidljivo izvršenje ugovora od strane izvođača radova predstavljaju informacije o raspolaganju javnim sredstvima od strane javne vlasti.

Predlaže stoga Sudu da odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Ispitujući osnovanost tužbenog zahtjeva o granicama navoda iz tužbe, pri čemu sud nije vezan razlozima tužbe, ovaj je Sud ocijenio da osporenim rješenjem nije povrijeđen zakon tužitelju na štetu.

Naime, kako to proizlazi iz spisa predmeta dostavljenog Sudu uz tužbu i uz odgovor na tužbu, tuženik je odbio zahtjev trgovačkog društva F. d.o.o. od 12. studenoga 2019. za dopunu informacija kojom su zatraženi građevinski dnevnik, građevinska knjiga te okončana situacija vezana za radove na sanaciji terase između ulica H. – M. u Z. izvođača tvrtke S. d.o.o., a vezano uz postupak javne nabave evidencijskog broja 1565-2016-EMV, broj ugovora 1098/2016. Nadalje je utvrđeno da tužitelj nije riješio zahtjev za dopunu i ispravak informacija u roku koji je propisan Zakonom o pravu na pristup informacijama pa je podnositelj zahtjeva uložio žalbu tuženiku koju je tuženik uvažio i vratio predmet tužitelju na ponovni postupak. Prema obrazloženju tuženika navedenog u osporenom rješenju iz sadržaja predmetnog zahtjeva žalitelja je bilo razvidno da se njime tražio uvid u izvornik informacija, o čemu treba odlučiti prvostupanjsko tijelo nakon što i samo izvrši uvid u traženi izvornik građevinskog dnevnika, građevinske knjige te okončane situacije vezane za radove na sanaciji terase između ulica H. – M. u Z. koje je izvodila tvrtka S. d.o.o. Pri tom je tuženik posebno naglasio da su zahtjevom tražene informacije iz postupka javne nabave odnosno da je, uzimajući u obzir odredbe Zakona o javnoj nabavi, razvidno da se u istom zahtjevu ne traži uvid u spis cjelokupnog predmeta, nego uvid u izvornike točno određene dokumentacije dovršenog postupka javne nabave. Prije donošenja rješenja, prema uputi tuženika, nadležno tijelo mora utvrditi pravo stanje stvari i u tu svrhu utvrditi sve činjenice i okolnosti koje su od značaja za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja, pridržavajući se pri tome pravila koja vrijede za dokazni postupak. Prema ocjeni Povjerenika za informiranje u ovom slučaju činjenično stanje nije u potpunosti, a niti pravilno utvrđeno jer činjenice koje se nalaze u spisima predmeta nisu argumentirane odnosno potkrijepljene odgovarajućim dokazima. Stoga je, na temelju članka 117. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, 47/09.) predmet zbog prirode upravne stvari dostavljen tuženiku na ponovni postupak.

Imajući u vidu navedeno osporeno se rješenje temelji na pravilno i u potpunosti utvrđenom činjeničnom stanju na koje je pravilno primijenjeno materijalno pravo, a nisu počinjene niti povrede postupka jer je tuženik svoje rješenje valjano obrazložio, a tuženik svojim tužbenim navodima nije doveo u sumnju zakonitost osporenog rješenja.

Trebalo je stoga temeljem članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u dispozitivu.

U Zagrebu, 9. srpnja 2020.

Predsjednica vijeća:
mr.sc. Mirjana Juričić, v.r.